

— За тебе нѣма друго прибѣжище, освѣнѣ при Святослава, отговори Болянѣ.

Като ся спустихъ отъ планины-тѣ, трѣгнѣхъ по край рѣкѣ Зарѣ. Надалечъ ся синѣнахъ въ мъглѣ брѣгове-тѣ дунавскы. Кога мрѣкнѣ на высокы-тѣ мѣста около село-то свѣтнѣхъ огневе.

— Това ꙗко воиска, рече Маврень.

— Трѣбѣ да ꙗко стража, але не знакъ руска ли ꙗко или грѣцка.

Пратихъ хора да распытѣтъ. Тѣ ся върнѣхъ и казахъ, че Грѣци сѣдѣтъ окопаны на около.

Намрѣши си чело-то Святославѣ.

Братия, каза той на другари-тѣ си, двѣстѣ души да останете назадѣ, на ваши рѣцѣ оставямъ блѣгарскѣ-тѣ царкыниѣ, а другы-тѣ съ мене! да си очистимъ пѣтъ на Доростоль.

— И Святославѣ удари право връзѣ грѣцкѣ-тѣ стражѣ. Грѣци-тѣ вечерахъ покойно около огневы-тѣ и не чякахъ неприятеля, зашо-то мысляхъ, че Руси-тѣ сѣ обиколены отъ сичкы-тѣ страны.

Глѣчка-та на рускѣ-тѣ войскѣ оплаши Грѣци-тѣ, тѣ завчасѣ вчепихъ саби-тѣ си, мет-